

POSTANOWIENIE

19 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Pawłyszczke

na posiedzeniu niejawnym 19 lutego 2025 r. w Warszawie

w sprawie z urzędu

z udziałem E.K.

o przyjęcie do szpitala psychiatrycznego,

na skutek skargi kasacyjnej E.K.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie z 7 czerwca 2024 r.,

VI Ca 873/23,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. przyznaje adw. S.G. od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie 293 (dwieście dziewięćdziesiąt trzy) zł kosztów nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym podwyższonych o kwotę podatku od towarów i usług.

UZASADNIENIE

Postanowieniem zaskarżonym skargą kasacyjną Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił apelację uczestniczki od postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa z 13 października 2023 r. o przyjęciu uczestniczki do szpitala psychiatrycznego bez jej zgody.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na wystąpienie istotnego zagadnienia prawnego, potrzeba wykładni przepisów

prawnych budzących poważne wątpliwości oraz oczywistą zasadność skargi. Jednak w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania uczestniczka powołała się tylko na zagadnienie prawne dopuszczalności przyjęcia za własne przez sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji, w sytuacji zgłoszenia w apelacji zarzutu sprzeczności ustaleń faktycznych oraz czy w związku z tym sąd odwoławczy ma obowiązek przeprowadzenia własnej oceny materiału dowodowego w zakresie zgłoszonego zarzutu apelacyjnego, która to ocena powinna znaleźć odzwierciedlenie w uzasadnieniu wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na podstawie art. 387 § 2¹ pkt 1 k.p.c. sąd drugiej instancji może ograniczyć się do stwierdzenia w uzasadnieniu, że przyjął za własne ustalenia sądu pierwszej instancji. Takie stwierdzenie nie oznacza, że sąd odwoławczy nie ustosunkował się do zarzutów apelacji co do niezgodnego ustalenia stanu faktycznego niezgodnie z rzeczywistym stanem rzeczy. Zarzut zaniechania własnej oceny materiału dowodowego byłby uzasadniony, gdyby sąd pominął argumenty podniesione przez apelującego w apelacji lub w toku postępowania apelacyjnego i jednocześnie byłyby to nowe argumenty, do których nie ustosunkował się sąd pierwszej instancji. Skarżąca nie wskazała takich argumentów.

Przedstawione zagadnienie prawne nie występuje w sprawie. Skarżąca bezpodstawnie utożsamiała odwołanie się przez Sąd Okręgowy do analizy materiału dowodowego przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy z zaniechaniem własnej analizy tego materiału. We wniosku o przyjęcie skargi uczestniczka nie wskazała, które z jej argumentów dotyczących ustaleń faktycznych nie zostały poddane analizie przez Sąd pierwszej instancji, a tym samym Sąd odwoławczy nie mógł ograniczyć się do powołania się na uzasadnienie ustaleń faktycznych zawarte w uzasadnieniu postanowienia Sądu Rejonowego.

Dlatego wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania podlegał oddaleniu (art. 398⁹ k.p.c.).

Za sporządzenie i wniesienie skargi kasacyjnej pełnomocnikowi skarżącego przysługują koszty nieopłaconej pomocy prawnej w wysokości określonej w § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z

urzędu. Na podstawie art. 179 § 1 k.r.o. *per analogiam* koszty te obciążają jednostkę organizacyjną Skarbu Państwa, która ustanowiła pełnomocnika z urzędu.

(Ł.W.)

[a.ł])